

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **KMB nábytek s. r. o. v likvidaci**, se sídlem Samoty 2124, Písek, zastoupené Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, Písek, proti žalovanému: **Finanční úřad v Písku,** se sídlem nábřeží 1. máje 2259, Písek, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 10. 2009, č. j. 10 Ca 92/2009 - 25,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 10. 2009, č. j. 10 Ca 92/2009 – 25, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu, podaná u Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 13. 8. 2009, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti nezákonnému zásahu Finančního úřadu v Písku (dále jen „žalovaný“), spočívajícímu v tom, že žalovaný odmítl přijmout podání zástupce zmocněného jednatelkou stěžovatelky a jednatelce stěžovatelky neumožnil

nahlédnout do daňového spisu. V žalobě se stěžovatelka domáhala vyslovení zákazu, aby žalovaný v uvedeném porušování jejích práv pokračoval.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatelka proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[3] Stěžovatelka nejprve (bez další konkretizace) poukazuje na skutečnost, že krajský soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se posouzení otázky, zda je úpadce oprávněn nahlédnout do svého daňového spisu. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný jako správce daně postupoval správně, pokud neumožnil jednatelce (a likvidátorce) stěžovatelky nahlédnout do daňového spisu, a to z důvodu, že na ni byl prohlášen konkurs.

[4] Stěžovatelka zcela odmítá názor krajského soudu, že po prohlášení konkursu přechází veškerá práva a povinnosti na správce konkursní podstaty, neboť to nekoresponduje s textem zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkurzu a vyrovnání"). Naprosto mylné je rovněž tvrzení krajského soudu, že stěžovatelka není daňovým subjektem, neboť toto tvrzení nelze z ničeho dovodit. Podle názoru stěžovatelky zůstává úpadce daňovým subjektem, byť s omezenými právy.

[5] Podle přesvědčení stěžovatelky je nepředstavitelné, aby fyzická osoba poté, co byl na její majetek prohlášen konkurs, nemohla bez souhlasu správce konkursní podstaty nahlédnout do svého daňového spisu; to platí obdobně i pro statutární orgán právnické osoby. Za stejně absurdní považuje stěžovatelka situaci, kdy by toto své právo (nahlížet do spisu) měl daňový subjekt (v postavení úpadce) konzumovat výhradně osobně a nemohl je realizovat prostřednictvím pověřeného zmocněnce.

[6] Na podporu své argumentace stěžovatelka uvádí, že přejde-li prohlášením konkursu na správce konkursní podstaty oprávnění nakládat s majetkem úpadce, může úpadce například požádat o výpis ze svého daňového účtu, je oprávněn činit některá písemná či ústní podání. Každý takový úkon může úpadce jistě činit též zprostředkovaně, neboť každý může přenést právě tolik práv, kolik jich má sám.

[7] Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření nejprve rekapituloval průběh daňového řízení a poté se zabýval jednotlivými námitkami stěžovatelky. Zákonnost postupu místně příslušného správce daně opírá zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 5 Aps 5/2007 - 92, podle něhož prohlášením konkurzu přechází oprávnění nakládat s majetkem podstaty na správce konkurzní podstaty.

[9] Likvidátorka stěžovatelky (paní J. M.) není legitimována k jednání před správcem daně, ani nemůže k jednání za stěžovatelku zmocnit třetí osobu. K tomu je oprávněn

pouze konkurzní správce, který k tomuto kroku přistoupil, když k zastupování úpadce před správcem daně generální plnou mocí zmocnil daňového poradce pana Ing. L. M.

[10] Žalovaný se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu. K tomu dodává, že vliv konkurzního řízení na daňové řízení se projevuje mimo jiné v účincích prohlášení konkurzu, stanovených v § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkurzu a vyrovnání, kdy v důsledku prohlášení konkurzu přechází oprávnění vykonávat (veškerá) práva a plnit povinnosti související s majetkem podstaty na správce konkurzní podstaty. Dotýká-li se daňové řízení jakýmkoliv způsobem majetku, který spadá do konkurzní podstaty, je nutné pohlížet na případné právní úkony učiněné před správcem daně jinou osobou než správcem konkurzní podstaty jako na neúčinné.

[11] Žalovaný poukazuje na ustanovení § 13a odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání, podle něhož se likvidace po dobu trvání konkurzu přerušuje a likvidátor po tuto dobu vykonává svou působnost pouze v rozsahu, v jakém nepřešla na správce. Prohlášením konkurzu přechází podle § 14a odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání na správce konkurzní podstaty práva a povinnosti, které podle tohoto zákona a jiných právních předpisů (v tomto případě podle daňového řádu) přísluší úpadci.

[12] Stěžovatelka není legitimována k jednání prostřednictvím své likvidátorky jménem úpadce, neboť k tomu nebyla ze strany správce konkurzní podstaty zmocněna. Žalovaný dále uvádí, že úpadce např. není oprávněn požádat o výpis ze svého daňového účtu podáním ze strany likvidátorky společnosti, na kterou byl prohlášen konkurz, to samé platí i pro podání ze strany osoby zmocněné likvidátorkou.

[13] Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud poté co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky, přistoupil k věcnému projednání kasační stížnosti. Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

[15] Stěžovatelka napadla žalobou nezákonný zásah, který měl spočívat v neumožnění podání ve smyslu ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“) ze strany daňového poradce zmocněného jednatelkou a současně též likvidátorkou stěžovatelky. Jak vyplývá z protokolu o jednání před Krajským soudem v Českých Budějovicích ze dne 7. 10. 2009, č. j. 10 Ca 92/2009 - 20, stěžovatelka uplatnila v řízení před soudem rovněž námitku proti nezákonnému zásahu spočívajícím v neumožnění jednatelce stěžovatelky nahlédnout do spisu ze strany správce daně. V kasační stížnosti stěžovatelka brojí toliko proti naposled uvedenému zásahu (neumožnění nahlédnout do spisu). Jen pro úplnost na tomto místě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že z výpisu z obchodního rejstříku vyhotoveném ke dni 6. 10. 2009 (č. l. 16 soudního spisu) vyplývá, že J. M. je likvidátorkou stěžovatelky, nikoliv však jednatelkou.

Tato skutečnost však není s ohledem na níže uvedené posouzení věci Nejvyšším správním soudem podstatná.

[16] Žalobou proti nezákonnému zásahu se může podle § 82 s. ř. s. bránit každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout (§ 86 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[17] Soudní řád správní zavedl ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako institut ochrany před nezákonným jednáním správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 - 64). Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003 - 54, definici zásahu zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. *„Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“)“*.

[18] O zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. by se jednalo tehdy, bylo-li by možné tvrdit, že napadeným zásahem byla stěžovatelka přímo zkrácena na svých právech, a v tomto případě by také správní soud mohl správnímu orgánu zakázat, aby v porušování práva stěžovatelů pokračoval a přikázat, aby (je-li to možné) obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v naposled citovaném rozsudku, pojmové znaky řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu jsou: 1) tvrzení o přímém zkrácení na právech žalobce, 2) napadený zásah nelze považovat za rozhodnutí (ani velmi extenzivně pojaté), 3) zásah trvá nebo je dána hrozba jeho opakování, 4) pro rozhodování je určující skutkový stav zjištěný ke dni rozhodnutí soudu, 5) ukončení nezákonného zásahu lze zjednat rozhodnutím soudu, zakazujícím správnímu orgánu pokračovat v tomto zásahu.

[19] V rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Aps 2/2007 - 70, potom Nejvyšší správní soud vyložil postavení procesního institutu žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Žaloba proti nezákonnému zásahu nemůže nahradit žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, které řízení bude iniciovat. *„Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Přitom platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu má před žalobou proti nezákonnému zásahu přednost v tom smyslu, že lze-li se ochrany nebo nápravy*

domáhat jinými právními prostředky, je tak účastník řízení povinen učinit a teprve po vyčerpání těchto prostředků si zároveň otevírá procesní prostor pro případné podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Přímo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění" zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s."

[20] K otázce samotné povahy odmítnutí nahlížení do daňového spisu se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne ze dne 24. 3. 2005, č. j. 7 Afs 9/2003-94, publ. pod č. 1080/2007 Sb. NSS, kde uvedl, že *„v daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva pouze rozhodnutím. Úkon, kterým správce daně neumožní nahlížení do spisu, je proto rozhodnutím ve smyslu § 32 odst. 1 daňového řádu, a jako takový musí obsahovat tzv. základní náležitosti stanovené v odst. 2 cit. ustanovení. Neobsahuje-li takové rozhodnutí poučení o opravných prostředcích, lze odvolání proti rozhodnutí* o nepovolení *nahlížení do spisu podat podle § 32 odst. 4 daňového řádu do šesti měsíců ode dne, kdy daňovému subjektu nebylo do spisu umožněno nahlížet*."

[21] V posuzovaném případě bylo likvidátorce stěžovatelky J. M. dne 12. 8. 2009 odepřeno právo nahlédnout do daňového spisu. O této skutečnosti byl téhož dne pořízen úřední záznam (č. l. 10 soudního spisu). Podle ustanovení § 23 odst. 4 daňového řádu nesouhlasí-li daňový subjekt s rozsahem, v jakém mu bylo do spisu umožněno nahlédnout, může se odvolat do patnácti dnů ode dne, kdy do spisu nahlížel. Toto ustanovení je přitom nutno vztáhnout i na případy, kdy není daňovému subjektu umožněno do spisu nahlédnout vůbec. Ve světle naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu však tato odvolací lhůta platí v případě, že byl daňový subjekt o možnosti odvolání poučen, jinak musí být aplikováno ustanovení § 32 odst. 4 daňového řádu. Toto právo tedy náleželo i stěžovatelce, resp. její zástupkyni (likvidátorce), nicméně zůstalo nevyužito (blíže viz bod V. tohoto rozsudku).

[22] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že krajský soud (obdobně jako v usnesení téhož soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 10 Ca 169/2006 - 16) vyhodnotil nastolenou situaci procesně chybně, neboť přistoupil k meritornímu projednání věci (posuzoval, zda se jednalo o nezákonný zásah, zabýval se otázkou jednání a zastupování v daňovém řízení s ohledem na vyhlášení konkursu), aniž by nejprve náležitě zhodnotil splnění procesních podmínek řízení ve shora uvedeném smyslu. Vzhledem k tomu, že bylo možné se proti rozhodnutí správce daně o neumožnění nahlédnutí do spisu bránit jinými právními prostředky (odvolání), měl totiž krajský soud správně žalobní návrh odmítnout jako nepřípustný [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.].

[23] Pokud zákon stanoví nepřípustnost žaloby, jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Projednal-li krajský soud i přes tuto skutečnost danou věc meritorně, kasační stížnost je důvodná pro zmatečnost řízení před soudem prvního stupně ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

V. Obiter dictum

[24] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že se nelze ztotožnit s názorem, podle něhož do spisu úpadce může nahlížet toliko správce konkursní podstaty, případně jím zmocněná osoba. Prohlášením konkurzu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkurzu a vyrovnání přecházejí na správce konkurzní podstaty dispoziční oprávnění nakládat s majetkem konkurzní podstaty. Jak k tomu nicméně již uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, publ. pod č. 713/2005 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz), *„v důsledku toho ovšem úpadce nepřestává být účastníkem hmotněprávních vztahů a na jeho místo nenastupuje správce konkursní podstaty; úpadce je i nadále např. věřitelem či dlužníkem pohledávek a vlastníkem majetku, nesmí s nimi však disponovat (u vlastnického práva mu zůstává tzv. holé vlastnictví - nuda proprietas). Co se týče majetku, jenž do podstaty nenáleží, nejsou úpadcovy dispozice omezeny vůbec. Smyslem omezení úpadcovy dispoziční volnosti je zabránit tomu, aby mohl konkursní věřitele poškozovat. (...) Na hmotněprávním postavení úpadce se nic nemění potud, že i nadále zůstává daňovým dlužníkem, a proto správce daně vyměřuje daň jemu a nikoliv správci konkursní podstaty. U daňového subjektu ovšem dochází k omezení jeho dispozičních oprávnění ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání, což se nutně promítne i v rovině procesní v daňovém řízení, do něhož vstupuje jako tzv. třetí osoba podle § 7 odst. 2 písm. e) daňového řádu správce konkursní podstaty. Jako projev omezení dispoziční volnosti úpadce přechází na správce konkursní podstaty v souladu s § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které mj. i podle daňových předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. To platí jak pro výkon subjektivních práv a povinností hmotných, tak i procesních. Správce konkursní podstaty má proto v daňovém řízení stejná práva jako měl úpadce: pro souzenou věc je mj. významné to, že se správcem konkursní podstaty správce daně jedná v daňovém řízení, týkajícím* se daňové *povinnosti úpadce, a jemu také doručuje rozhodnutí. Důsledkem přechodu oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti v daňovém řízení je rovněž to, že odvolání proti platebnímu výměru je oprávněn podat správce konkursní podstaty a nikoliv úpadce.“*

[25] Z příslušných ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání [§ 14 odst. 1 písm. a), § 14a odst. 1] a rovněž z odůvodnění citovaného rozsudku zdejšího soudu vyplývá, že skupina práv a povinností, jež prohlášením konkursu přecházejí na správce konkursní podstaty, je limitována pouze jejich vztahem k nakládání s majetkem patřícím do konkursní podstaty. Bude se tedy jednat výhradně o taková práva a povinnosti, jejichž uplatnění spadá do dispozice s majetkem podléhajícím konkursu. Nejvyšší správní soud má za to, že takovým právem právo nahlížet do spisu ve smyslu ustanovení § 23 daňového řádu není. V důsledku prohlášení konkursu totiž úpadce nepřestává být účastníkem hmotněprávních vztahů – nadále zůstává daňovým dlužníkem, resp. vlastníkem majetku. Takový výklad, který by úpadci právo nahlížet do spisu upíral, je nutno považovat za nepřípustně extenzivní, neboť by nad rámec zákona (o konkursu a vyrovnání) zasahoval do postavení úpadce jakožto daňového subjektu. Výkon práva nahlížet do spisu podle § 23 daňového řádu není dispozicí s majetkem, případné poškození konkursních věřitelů (což je smyslem omezení dispozičních oprávnění úpadce s majetkem spadajícím do konkursní podstaty), tedy nehrozí.

[26] V reakci na odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že správce konkursní podstaty má zvláštní procesní postavení jak vůči úpadci, tak vůči konkursním věřitelům (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, publ. pod č. 713/2005 Sb. NSS, dostupné na

www.nssoud.cz, a stanovisko Nejvyššího soudu R 52/98, bod XIX). „*Nelze jej proto považovat ani za zástupce konkursních věřitelů, (i když vlastně svou činností jedná v jejich zájmu), ani za zástupce úpadce (ačkoliv na něj přešla téměř všechna úpadcova dispoziční oprávnění)*“. Argumentace ustanovením § 10 odst. 3 daňového řádu, podle něhož může mít daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce v téže věci současně jen jednoho zástupce, není příléhavá. Správce konkursní podstaty není zástupcem úpadce, jedná se o tzv. třetí osobu podle § 7 odst. 2 písm. e) daňového řádu. Správcem konkursní podstaty zmocněný daňový poradce tedy bude oprávněn vystupovat v řízení před správcem daně jako zástupce správce, nikoliv jako zástupce daňového subjektu (stěžovatelky).

VI. Shrnutí

[27] Nejvyšší správní soud shledal naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c), k jehož přezkoumání přistoupil z úřední povinnosti ve smyslu ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. Uvedený důvod kasační stížnosti byl shledán proto, že krajský soud meritorně přezkoumal nepřípustnou žalobu.

[28] Stěžovatelka zvolila chybný typ žaloby – žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu – za situace, kdy v její věci bylo správním orgánem fakticky (byť neformálně) rozhodnuto a proti tomuto rozhodnutí byla možná obrana ve správním řízení. Tuto obranu však stěžovatelka neuplatnila, což činí žalobu před nezákonným zásahem správního orgánu nepřípustnou (§ 85 s. ř. s.); jedná se přitom o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

[29] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a zároveň rozhodl o odmítnutí žaloby podané stěžovatelkou u tohoto krajského soudu dne 13. 8. 2009 (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Ohledně řízení o kasační stížnosti pak soud vycházel ze skutečnosti, že ani jeden z účastníků neměl ve věci úspěch, jelikož kasační stížnost podaná stěžovatelem sice vedla ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, to však jen proto, že ve věci neměl vůbec meritorně rozhodovat, jelikož nebyly splněny podmínky řízení. Žalovanému navíc ani žádné náklady řízení přesahující jeho běžnou činnost nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu